

Saulius Rimkus

romanas

GOMORA.LT

Knygute.lt

Saulius Rimkus

Gomora.LT

Romanas

Knygos redaktorė Danguolė Kapočienė
Viršelio dailininkė Inesa Dūdėnaitė

© **Saulius Rimkus**

www.sauliusrimkus.lt

© **Knygute.lt, 2010**

www.knygute.lt

Laiškas skaitytojams

Jūs turbūt girdėjote apie pastarųjų dienų įvykius, kurie šiuo metu, plačiai aptarinėjami žiniasklaidos ir visuomenės, narpliojami ir painiojami, baigia apaugti gandais bei klaidingomis versijomis. Po visą šalį ieškoma įvykių priežasties ir kaltininkų. Būdamas pakankamai blaivaus proto suvokiu, kad yra tik laiko klausimas, kada visų įvykių dalyvių, tarp jų ir mano, vardai bus paviešinti ir atiduoti teismui. Neabejoju, kad mane suras, todėl nesiruošiu slapstytis ar bandyti išvengti pelnyto atlygio už tai, ką padariau. Man tereikia vieno Dievo atokvėpio tam, kad permąstyčiau, kas įvyko, bei susitaikyčiau su pačiu savimi ir tais, kuriems prasikaltau. Čia rasite mano rašytus dienoraščius, kuriuos siunčiu nenorėdamas, kad visa ši istorija būtų išmesta į užmarštį šiuokšlyną ar traktuojama kaip nesuprantama keleto protą praradusių žmonių savivalė.

Pagarbiai ..,

PAVASARIS

„Jeigu Dievas gyventų Žemėje, žmonės jam išdaužytų langus.“

Žydų priežodis

Kovo 5 d.

„Negerk vienas!“ - auksinė taisyklė, stropiai laužoma visų be išimties alkoholikų. Aš taip pat jos nesilaikau. Šiknon visus pamokslautojus, moralizuotojus ir kitus tos padermės skalytojus. Alkoholizmas - ne nuodėmė. Nuodėmė - atimantis norą gyventi vienišumas, supratimas, kad neturi nieko, kam rūpėtum ar kuo galėtum pasirūpinti pats. Žmogui būdinga turėti viltį, tikėjimą, mylėti ir būti mylimam. Viso to neturiu: nesu mylimas, tikėjimo beveik nebeliko. Darbą atlieku lyg robotukas, mechaniškai, nemąstydamas. Tie *supisti* kaimiečiai, nėra net su kuo pakalbėti. O jei nėra, tai koks tikslas su jais gaišti laiką geriant? Vakar užkasiau vienintelį man artimą padarą - Fernandą, mano nuostabųjį, supratingąjį Fernandą, geriausią draugą šlapimo spalvos akimis. Šiaip taip, springdamas pamokslo žodžiais, atlaikiau

mišias, paskui užsidariau klebonijoje ir prisigėriau iki žemės graibymo. Ryte pabudau ant grindų, basomis, su sutana, apsišlapinęs. Tarsi kalėdinis kalakutas, patiektas savo sultyse. Dienos pradžia nieko gero nežadėjo.

Šiaip taip pakilęs nuo grindų, sumečiau drabužius į skalbyklę, palindau po dušu ir bandžiau prisiminti vakarykščių įvykių fragmentus. Naktvojau Kaune. Aplankiau vyskupą, gavau pylos už neatsakingą buhalterijos tvarkymą. Liepė parašyt raštą. Tuoj, tuoj prisiminsiu... Taip, liepė parašyt straipsnį naujajam „Šeimyninio gyvenimo įvadui“. Jei gerai pamenu, skyrių apie konfliktų su vaikais sprendimus. Humoristai prakeikti, ką jie sau galvoja? Norint rašyti apie problemų, susijusių su nederamu vaikų elgesiu, sprendimo būdus reikia mažų mažiausiai patirti tą nederamą elgesį. O kaip tu jį patirsi, jei vaikai tau pasiekiami tiek pat kiek Marsas? Su svetimais daug nepabendrausi, bet koks didesnis artumas kvepia kaltinimais pedofilija, o apie savus net svajotinedrįsk. Tiesa, pažįstu ne vieną, kuris ryžosi sulaužyti celibatą, turėjo tam drąsos, bet kas iš to? Sužaloti vaikų, moterų, jų pačių gyvenimai, lydimi slepiančios kaltės, kuri jei ir negriaužia iš vidaus, nesukelia baisingų neurozių, primetama iš išo-

rės įvairiausiomis pirštų badymo formomis. Bendraujant su dauguma kunigų niekuomet neapleidžia pojūtis, jog matai jų oficiozinį, visomenei skirtą veidą. Veidą, kurį jie tau nori parodyti ir kuris neturi nieko bendra su tikruoju.

Ne taip seniai žurnalistai gatvėje užsipuolė dideliu apetitu pinigams pagarsėjusį, mūsų juokais vadinamos „Gerojo genėtojo“ parapijos kleboną: „Sakykite, ar jūsų namas statytas už bažnyčios pinigus? Kiek laiko gyvenate su moterimi? Ar jums priklauso motorinė jachta? Kiek metų jūsų sūnui?“ „Jūs mane su kažkuo sumaišėte, aš tiesiog praeivis.“ Dvėsk iš juoko po tokių siužetų. Niekas negalvoja, kaip jausis moteris, parodyta visai Lietuvai, kaip tyčiosis vaikai mokykloje iš pavainikio klebono sūnaus. Šie žmonės jau sumokėjo savo kainą, kam dar krapštyti neužgijusias žaizdas su licencijuoto teisuolio povyza? Kam nuo to geriau?

Taigi, gerokai po pietų grįžau į Kiesiški, šį nusmurgusį kaimą, niekaip nesugebantį išsikovoti miestelio vardo, civilizacijos dykrą, gyvųjų žmonių kapinyną, - grįžau namo. Jau prie keliuko į kleboniją perbalusiu veidu, keista gniaužydama rankas mane pasitiko Angelė. Iš jos povyzos supratau, kad atsitiko kažkas labai

rimto, itin nemalonaus. „Fernandas, - ašarodama pratarė ji, - mes praradome Fernandą.“ Greitai sužinojau visą istoriją. Man išvykus, šeimininkė nakčiai uždarė Fernandą virtuvės patalpose. Po kurio laiko jam pasidarė liūdna, o gal tiesiog prabudo pavasarinis potraukis nuotykiams bei dailiajai lyčiai, tad jis nusprendė bėgti, išsilaisvinti iš jo nežabotą polėkį ir būdą varžusių sienų.

Fernandas ne be reikalo buvo pravardžiuojamas klebonuku. Stambaus sudėjimo, keturspalvio kailio, pūstos lyg voverės uodegos jam pavydėjo ne tik kiekvienas Kiesišchio katinas, bet ir šuo. „Katinai, kurie nebijo vandens, nebijo nieko,“ - sakydavo kaimo bobutės; maniškis buvo tos giminės. Taigi, bandydamas sprukti iš jį įkalinusios situacijos Fernandas užšoko ant palangės, užsiropštė lango rėmu ir kažkokiam nelaimingam atsitiktinumui lėmus (čia nereikia pamiršti jo sočios, visavertės mietybos būdo) įstrigo nesandariai uždarytoje orlaidėje. Atsidūręs tokioje nepavydėtina nepatogioje padėtyje, prakniaukė visą naktį, kol galiausiai jį suparalyžiavo. Paryčiais atėję kaimynai dar bandė gelbėti, nugabeno pas veterinarą, bet viskas veltui. Grįžęs radau savo katiną juodame polietileniniame maiše at-

merktomis akimis. Taip jį ir užkasiau. Vienintelis dalykas, kuris mane ramina, - dar ir dabar mano ausyse skambantys dažnai Fernando kartoti žodžiai: „Aš ne katalikas, galiu ir atgimti“.

Išsimaudžiau. Kaip visuomet, boilerijoje pritrūko karšto vandens, tad iš dušo išsiropščiau piktas, kalendamas dantimis, su devyniais prakaisiais įstrižai lūpų. Nespėjus nė nusišluostyti, pasigirdo bedimas į duris. Beldė ilgai, kantriai, bet aš neatidariau. Tegu žinosi. Kaip ir kiekvienas, turiu teisę į privatumą. Viskas suderinta vyskupijoje: pirmadienis - laisva nuo bažnytinio galvos skausmo diena. Po kiek laiko pasigirdo keli duslūs vos girdimi šleptelėjimai ir vienas garsesnis. Kažkas (mano spėjimu - Diana, naujoji seniūnijos paštininkė, gamtos dosniai apdovanota iš koto verčiančiais klubais) įmetė porą vokų ir rajono laikraštį. Jokio noro juos peržiūrėti. Šį tą užkandau nenueidamas nuo šaldytuvo, po to užtraukiau langus ir išsitiesiau lovoje. Keista, seminarijoje mus mokė daugybės meditacijos variantų: meditacijos apie pasaulio sutvėrimą, degantį krūmą, avinėlio aukojimą, Dievo troškulį, amžinąją šviesą, laikų pabaigą, Kristaus kančią, pragara... Man dabar labai praverstų meditacija apie

dugną, o gal meditacija apie pragarą ir yra meditacija apie dugną?

Vakare per TV 1000 mačiau keisčiausią pasaulyje pornofilmą. Filmo pradžioje jame nufilmuotos merginos kalba apie savo meilės patirtis. Būtent meilės. Jos pasakoja, ašaroja, liūdi, gailisi, springsta skausmu, o paskui, likusį laiką, dulkinasi tarsi užsuktos. Ir tai nėra suvaidinta. Seksas - taip, bet ne ašaros. Aš mačiau daugybę pastarojo dešimtmečio filmų, kuriuose vaidinusiosios aktorės pradedant Meryl Streep baigiant Haley Berry gavo oskarus už pagrindinio vaidmens atlikimą; matytojo porno merginos neabejotinai juos gautų, tačiau problema ta, kad jos ne vaidino, verkė tikromis ašaromis. Žiūrint sekso scenas mane apėmė jausmas, tarsi regėčiau savo seserį ar gerą draugę. Scenos itin realistiškos, atviros. Norėčiau pasakyti, kad perjungiau, bet buvo ne taip. Vėliau nuleidau žiūrėdamas vokišką *gonzo*¹, o nė kiek nepalengvėjo. Jei permiegočiau su kokia nupušusia davatka ar paštininke, neabejoju - rezultatas būtų toks pats.

¹ *gonzo* - pornografinio filmo apibūdinimas, kuriame filmuojamas ir pats filmo autorius (operatorius).

Kovo 6 d.

Rytas prasidėjo kaip niekad anksti. Pasirodo, vakar Stankūno sodyboje vyko eilinės išgertuvės, nors ką čia eilinės - ne kiekvienu gi metu susiginčijama politiniu pagrindu taip, kad pripjautum kaimyną. Suprasčiau - dėl bobos kokios ar puslitrio, o čia gi toks nematerialus dalykas. Kaip paaiškėjo, pagrindinė polemikos tema buvo nušalintojo prezidento galimybės grįžti į didžiosios politikos areną. Iš pažiūros, nors tuos veikėjus ne itin pažįstu - pamaldose nesilankydavo, abu disputo dalyviai turėjo būti aršūs nušalintojo šalininkai, bet pasirodo, kad ne. Kaip vakare raportavo užsukęs zakristijonas, debatus prakišęs politikierius (amžiną jam atilsį) anksčiau irgi žavėjosi priesaikos laužytoju, tačiau pasirodžius naujiems mūsų žemės gelbėtojams kardinaliai pakeitė pažiūras. Kaip žinia, nėra didesnio priešo už buvusį draugą: pora smūgių virtuviniu peiliu - ir aišku, kieno viršus. Tiesa, eksprezidento rėmėjas pasirodė padorus žmogus, nepraėjus nė pusvalandžiui po šurpaus įvykio tvarkingai pasikabino malkinėje. Atvažiavę pareigūnai apžiūrėjo įvykio vietą, surašė protokolus ir vakarop sugrąžino kūnus. Į šermenis sugužėjo visas kai-

mas. Kažkas paskleidė gandą, kad pasirodys televizijos korespondentai, tai moterėlės apsi-rengė tarytum į *veseliją*, o ne į laidotuves. Pri-sidažiusios visos, sėte nusėtos papuošalais, vyrai sulaižyti, *po kaklaraiščiais*, vaikai ir tie nesnarglini - lyg per Velykas.

Palaidojom vakarykščio incidento dalyvius vieną šalia kito naujoje kaimo kapinių dalyje tvarkingai, su visomis iškilmėmis. Galės vė-siais vakarais diskutuoti apie politinį Lietuvos gyvenimą ar kortomis pliekti iš *pendelių*. Išsė-kitės, broliai, ramybėje. Beje, keistas dalykas - į gedulingas pamaldas susirinkusi publika su-aukojo dvigubai tiek, kiek surinkdavom iš na-tūralia mirtimi mirusių artimųjų. Drama neša pinigus, šlovė žiūrovams!

Miniai išsiskirsčius palikau bažnyčią zakristijo-nui, o pas sėdau prie raštinės stalo tvarkyti pinigų. Nedaug kas gali taip pakelti nuotaiką, kaip gera rinkliava, gracingai lengvai byranti į tavo asmeninę kišenę. Kai gerai pagalvoji, darbas ne toks ir sunkus: tereikia paaukoti sa-vaitgalius (ką prarandi, atsigriebi eilinėmis dienomis), klausytis parapijiečių, nieko jokių būdu jiems nepatarinėjant, ir visuomet išlaiky-ti rimtą veidą. Šita vieta sunkiausia, bent jau man. Nors yra žmonių, gimusių rimtu veidu,

tiems tai išvis ne darbas, o pasaka. Tiesa, yra dar ligonių lankymas ir laidotuvės viduržiemį. Tas tai tikrai bjauru. Ypač ligonių lankymas. Kad dar būtų miestas, ten žmonės švaresni, būstai ne tokie pridvokę, o čia ateini pas tokius kirmijančius - smarvė baisiausia, alkoholio ir šlapimo tvaikas, o jie dar liečiasi prie tavęs, bučiuoja ranką. Brr... Keiskim temą. Taigi man beskaičiuojant pinigus į raštinę įsiveržė zakristijonas, įraudęs toks, akys paklaikusios. Iš pradžių apšaukiau, kodėl amžinai nesibel-džia, netausoja mano ramybės bei privatumo, tada liepiau pasakoti.

- Nykštys... - tepratarė jis. - Nykštys! - vapėjo dusdamas ir kažkaip nerangiai juokingai mosikuodamas rankomis.

- Nurimk, susimildamas nurimk, - kiek galėdamas tvardžiau juoką, o vaizduotėje lygiai taip mosikavau rankomis, rodžiau kvailas išraiškas ir šaukiau: „Nykštys!“ - Ko čia taip užsivedei? Koks dar nykštys?

- Pavogė nykštį, kažkokie bedieviai per pamaldas pavogė Kristaus nykštį! - iš zakristijono veido spalvų kaitos supratau, kad jis į šį reikalą žiūri itin rimtai.

- Kurį nykštį? To Kristaus, kur priešais altorių, ar kurį kitą?

- Ne, to kur prie durų, virš švento vandens. Kam jiems prireikė Viešpaties nykščio? Nenešios *bezbožnykų* žemelė, oi nenešios.

Su įdomumu buvo galima stebėti, kaip zakristijono veide išgąstį ir baimę keitė nuožmus atpildo lūkestis. Manau, jis ėmė regėti gausybę Dievo rūstybės piršto vizijų, nenumaldomas kančias bei visus devynis pragaro ratus, laukiančius šios niekingos šventvagystės vykdytojų. Norėdamas sumažinti įtampą įlindau į sekciją ir ištraukęs butelį brendžio atvėriau kelią nuoširdžiam vyriškam pasisėdėjimui.

Vakare, palikęs vienas, gurkšnodamas likusį brendį, bandžiau nupiešti galimo nusikaltėlio psichologinį portretą. Greičiausiai, koks devyniasdešimt nuošimčių, kad vagystę įvykdė vaikas arba paauglys, jiems amžinai vėjai galvoje, galbūt norėjo prieš draugus ar kokią mergą pasirodyti arba taip pasielgė iš smalsumo. Pamenu, vaikystėje pats iškrėtęs kokią niekšybę praleisdavau gausybę laiko svarstydamas, kas man už tai gali būti, kokios bausmės būčiau vertas, o kokios ne....